

днесъ нѣмамъ веке никакви сладости, които да поддржжтъ животътъ ми; нѣма веке свобода, нѣма веке приятелски разговори, нѣма веке надѣжда! Нѣ, лудина ще бжде да се мечтае, като излѣзжъ отъ тукъ, ще ме затворѣжтъ въ по-страшенъ занданъ или ще ме прѣдажтъ на джелатинътъ: е добръ, единъ день слѣдъ смъртъта съсъ мене ще стане така както ако, умрѣлъ въ единъ палатъ, да бѣхъ занесенъ на гробътъ съсъ почести».

Така умножявахъ азъ у себеси чрѣзъ разсжжданията си силата на душята. Нѣ азъ дойдохъ та си напомнихъ баща си, майка си, двамата си братя, двѣтъ си сестри, едно друго домородство, което обичяхъ сжщо като моето; и сичкитѣ ми обсжждания ослабнжж. Дожелѣ ми, и плакахъ като дѣте.

Имаше три мѣсеца отъ като бѣхъ се завържжлъ на Туринъ, слѣдъ нѣколко годишна раздѣла, и бѣхъ видѣлъ милитѣ си родители, одного отъ братята си и двѣтъ си сестри. Всѣкога въ домородството ни е владѣла най-крѣхката любовь, и никога никой синъ не е билъ по-много отъ мене обсипанъ съсъ добринитѣ на баща си и на майка си. Охъ! Колко ми се нажжали като видѣхъ пакъ тия почтенни старци, и ги намѣрихъ по-отслабнжли отъ старостята, отъ колкото си ги мисляхъ! Колко тогава желяяхъ да не се отдѣлямъ веке отъ тѣхъ, и да посветѣж сичкитѣ си грижи за олекчаванъето на старостята имъ! Колко клехъ длжноститѣ които, слѣдъ нѣколко дни дѣто останахъ на Туринъ, отдалечихъ ме отъ бащината кжща, и ме накарахъ да дамъ толкова малко врѣме